

Πρωτίστως έχουμε ανάγκη από τη βοήθεια του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Μύρου, Δρ.Θεολογίας.

**«Εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσων»
(Ψα 126).**

Είναι πάντοτε επίκαιρος ο παραπάνω θεόπνευστος λόγος του Ψαλμωδού, αλλά για μας αποκτά εντελώς ιδιαίτερη σημασία στις αποκαλυπτικές ημέρες που ζούμε· στις ημέρες που απειλείται η κάθε πόλη, η κάθε πατρίδα του κόσμου, όπως και η δική μας, από την ακατάσχετη επιδρομή ενός μικροσκοπικού εχθρού (του κορωναιού), και όχι μόνον αυτού.

Η ραγδαία εξέλιξη των γεγονότων δείχνει τρανότατα πως καταρρέει η θεωρούμενη παντοδυναμία του ανθρώπου. Εμείς οι άνθρωποι, που καυχηθήκαμε αλαζονικά για τις επιστημονικές και τεχνολογικές επιτυχίες μας, αγνοώντας ή και χλευάζοντας τον Δημιουργό, αυτόν που μας προίκισε με τα απαραίτητα όργανα για αυτές, στεκόμαστε τρομοκρατημένοι στην ανεξέλεγκτη επέλαση του κορωναιού. Αναζητούμε τρόπους για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του κινδύνου.

Οι σοφοί του κόσμου, οι ειδικοί, αναλύουν τα δεδομένα και εισηγούνται μέτρα, τα οποία θεωρούν απαραίτητα. Η συντεταγμένη Πολιτεία

αποφασίζει και νομοθετεί. Κλείνουν τα σχολεία όλων των βαθμίδων και όλοι οι χώροι συναθροίσεων. Υπολειπουργούν οι δημόσιες υπηρεσίες. Απαγορεύονται οι άσκοπες και μη απαραίτητες μετακινήσεις. Επιβάλλονται μέτρα υγιεινής προστασίας.

Όλα αυτά είναι ωφέλιμα και απαραίτητα, αλλά δεν παύουν να είναι μέτρα ανθρώπινα με περιορισμένη ισχύ και αποτελεσματικότητα. Είναι μέτρα που σχεδιάζονται, χωρίς να ληφθή υπ' όψιν η βασική αιτία της εφιαλτικής πληγής, που κατατρόμαξε την ανθρωπότητα. Για να θεραπευθή μία πληγή είναι απαραίτητο να εντοπισθή πρώτα η αιτία, που την προκάλεσε.

Κι εδώ πρέπει να μιλήσουμε ξεκάθαρα, με κριτήριο την εμπειρία των αγίων. Η βασική αιτία είναι η αποστασία από τον αληθινό Θεό, η ανυπακοή στο άγιο και φιλόανθρωπο θέλημά Του. Δείγματα κραυγαλέα αυτής της αποστασίας και της αυτάρεσκης ανυπακοής, είναι η αλλοίωση της αποκελαλυμμένης αληθείας, και η εξίσωσή της με την πλάνη της αιρέσεως, το καλλιεργημένο εγωιστικό φρόνημα στην καθημερινή μας συμπεριφορά, η καύχηση για τις παρά φύσιν σαρκικές αμαρτίες, η απληστία και η καταπάτηση του δικαίου, η μεταφορά του φόνου των ανυπεράσπιστων παιδιών με τις εκτρώσεις από τον κατάλογο των ειδεχθών εγκλημάτων στον κατάλογο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αυτή η αποστασία έχει από μόνη της τις φοβερές συνέπειες. Είναι αυτό που αποκάλυψεν ο ίδιος ο Θεός, «Εάν δε μη θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται· το γαρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα» (Ησ. 1,20). Δεν είναι ο φιλόανθρωπος Θεός που μας τιμωρεί. Εμείς οι ίδιοι αυτοτιμωρούμαστε. Ομοιάζουμε με τον οδηγό αυτοκινήτου, ο οποίος απολαμβάνει τις ανέσεις και εξυπηρετήσεις του οχήματός του, αλλά περιφρονώντας τους νόμους οδικής κυκλοφορίας, το ρίχνει επάνω στον βράχο και συντρίβεται. Βράχος είναι ο αμετάβλητος Θεός, επάνω στον οποίο προσκρούει ο μεταβλητός αμετανόητος άνθρωπος. Κανένας νουνεχής δεν διανοείται να κατηγορήσει τον βράχο για την συντριβή. Όπως σημειώνει ο Μ. Βασίλειος, ο Θεός αξιοποιεί τις μάστιγες, που συμβαίνουν εξ αιτίας μας, και «σωφρονίζει την γενικευμένη κακία του λαού» (ΕΠΕ 7,92).

Τα ανθρώπινα μέτρα είναι καλά μεν, αλλά μικρά και ανίσχυρα, διότι αγνοείται τελείως Εκείνος που πραγματικά μπορεί να μας βοηθήσει, δηλαδή ο αληθινός Θεός. Όταν μία μηχανή υποστή σοβαρή βλάβη, εκείνος που καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον μπορεί να την διορθώσει

είναι ο κατασκευαστής της. Κατά παρόμοιο τρόπο κάθε βλάβη στον βίο των ανθρώπων, μπορεί καλύτερα, άριστα να την διορθώσει ο Πλάστης και Δημιουργός του ανθρώπου. Αυτού του Θεού την παρέμβαση και την βοήθεια έχουμε την ανάγκη περισσότερο από κάθε τι άλλο αυτές τις κρίσιμες ημέρες. Κι αυτή τη βοήθεια μπορεί να μας την προσφέρει αποκλειστικά και μόνον η μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία, διότι αυτή είναι η ταμειούχος της θείας χάριτος και βοήθειας, όπως αμέτρητες φορές έχει αποδειχθεί με συγκεκριμένα θαύματα στο παρελθόν.

Η Ελληνική Πολιτεία ζήτησε και επίσημα βοήθεια από την Εκκλησία στο ιδιαίτερα δύσκολο έργο, που έχει επωμισθεί. Αλλά ποια βοήθεια; Ζήτησε να βοηθήσει η Εκκλησία να πεισθούν οι χριστιανοί να εφαρμόσουν τα ανθρώπινα μέτρα, που εκείνη επιβάλλει. Να παραμείνουν στο σπίτι τους. Να μην συνωστίζονται σε δημόσιους χώρους και ιδιαίτερα στους ιερούς Ναούς. Να τηρούν τις απαιτούμενες αποστάσεις στις απαραίτητες συναντήσεις με άλλους.

Δεν είδαμε, όμως, κανένα εκπρόσωπο της Πολιτείας να ζητήσει από την Εκκλησία την άλλη, την θεία βοήθεια. Αυτήν την βοήθεια, που ο ψαλμωδός μας διδάσκει ότι είναι η πιο απαραίτητη στις κρίσιμες αυτές ώρες για όλους μας, διότι «εάν ο Κύριος, ο παντοδύναμος Θεός, δεν φυλάξει την πόλη μας, την πατρίδα μας, τον κόσμο μας, από τον επικίνδυνο εχθρό, στα χαμένα θα προσπαθούν όσοι άνθρωποι έχουν αναλάβει να την φυλάξουν» (Ψα 126). Κι όπως ερμηνεύει ο άγιος Χρυσόστομος, είναι ωσάν να λέγει ο προφήτης: «Κι αν ακόμη αγρυπνήτε, κι αν σηκώνεστε πριν ξημερώσει, κι αν αργήτε να κοιμηθείτε, δαπανώντας όλο τον χρόνο σας σε κόπο και ταλαιπωρίες, εάν δεν απολαύσετε τη θεία βοήθεια, όλα τα ανθρώπινα θα εξαφανισθούν και τίποτε ουσιαστικό δεν θα προκύψει από την φροντίδα σας αυτή» (Εις τον ρκστ' ψαλμόν, 1).

Ο ψαλμωδός σε άλλη περίπτωση, περιγράφοντας το κατάντημα του υπερφίαλου και αλαζόνα ανθρώπου, που στηρίχθηκε στον εαυτό του, προφητεύει: «Οι δίκαιοι θα δούν και θα φοβηθούν και θα γελάσουν με αυτόν, λέγοντας: Να ο άνθρωπος (ή το έθνος), που δεν έκανε τον Θεό βοηθό του, αλλά εμπιστεύθηκε στην αφθονία του πλούτου του και οικοδόμησε την δύναμη και την επιρροή του στην ματαιότητά του» (Ψα 51,8-9).

Δεν πρέπει όμως να λησμονούμε ότι η πανίσχυρη και βεβαία βοήθεια του Θεού δεν είναι απροϋπόθετη, «διότι, όπως ακριβώς δεν είναι δυνατόν, αν δεν βοηθή ο Θεός να φέρουμε σε πέρας τις υποθέσεις

μας, έτσι, εάν ο Θεος βοηθή, εμείς δε οι ίδιοι είμαστε αδρανείς και αδιάφοροι, δεν είναι δυνατόν να επιτύχουμε τον σκοπό μας» (Εις τον ρκστ΄ ψαλμόν, 1). Πολύ δε περισσότερο θα αποτυγχάνουμε, εάν είμαστε αμετανόητοι, αρνηταί της πατροπαράδοτης Πίστεως και περιφρονηταί και χλευασταί των εντολών του Θεού. Με ένα λόγο, δεν μπορούμε να πετύχουμε τον σκοπό μας, εάν δεν δείξουμε έμπρακτα την μετάνοιά μας. Αυτό είναι για την παρούσα ώρα το απαραίτητο μήνυμα της Εκκλησίας, ως προϋπόθεση για να απολαύσουμε την αναγκαία και ανυπέρβλητη Θεία βοήθεια.

Τώρα, ιδιαίτερα στις κρίσιμες αυτές ημέρες, έπρεπε να χτυπούν όλες οι καμπάνες την ώρα των ιερών ακολουθιών, για να σημαίνουν ότι η Εκκλησία αγρυπνεί για τα παιδιά της και για ολόκληρο τον κόσμο. Τώρα, ιδιαίτερα έπρεπε να γίνονται λιτανείες με άγιες εικόνες και άγια λείψανα, για να συντονισθούν οι πρεσβείες όλων των αγίων, για να φθάσουν τα αιτήματά μας στον θρόνο του Θεού. Τώρα, ιδιαίτερα, έπρεπε όλοι οι ιεροί Ναοί να λειτουργούνται, έστω με τον παπά, τον ψάλτη, τον νεωκόρο και όσους πιστούς προβλέπουν οι ειδικοί, για να ανέρχεται ευχαριστιακά ως κραυγή πόνου η ικεσία σωτηρίας από τον Θεό. Τώρα, ιδιαίτερα έπρεπε να ευρεθή τρόπος οι ετοιμασμένοι χριστιανοί να λαμβάνουν το πανάχραντο Σώμα και Αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, το αλεξιτήριο παντός κακού, το φάρμακο της αθανασίας, και όχι (ω της βλασφημίας) το μέσον μετάδοσης των μικροβίων και των ιών! Τώρα, ιδιαίτερα είναι η ώρα της Εκκλησίας να προσφέρει το πιο απαραίτητο, το πιο αποτελεσματικό, που έχουν ανάγκη όλοι οι άνθρωποι, την πανίσχυρη και φιλόανθρωπη Θεία βοήθεια.

Πηγή : www.pemptousia.gr/